

Bencsik Gábor: Angela Merkel árulása

2015 december 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Stanislaw Lec lengyel költ? szellemes megállapítása szerint a XIX. században senki sem gondolta, hogy utána a XX. század következik.

A jöv? persze mindig bizonytalan, de a XIX. században, abban a bizonyos hosszúban, amely 1789. július 14-én

kezd?dött, és valamikor 1914 kés? ?szén ért véget, végképp készületlenek voltak az emberek arra, ami a rövid, 1990-ben véget ér? XX. században rájuk zuhant. 1900-ból nézvést a történelem nagyjából véget ért (hányszor ismétl?d? tévedés!), legföljebb némi csiszolgatás, tökéletesítés volt még hátra, de az sem különösebben lényeges.

Azóta tudjuk, hogy a jöv? nagy meglepetéseket is tartogathat. Az európai politikai elit a lelke mélyén mégis pontosan úgy érez ma is, mint százhúsz évvel ezel?tt. A különbség csupán annyi, hogy most illend?ségb?l nem nevetik ki a farkast kiáltót, s?t bizonyos farkasok tárgyában még konferenciákat is szerveznek. Belül azonban szilárdan meg vannak gy?z?dve róla, hogy a farkas úgysem jön el. A jéghegyek úgysem olvadnak fel, és Európa sem veszíti el a migrációs versenyt a Dél népeivel szemben. Eddig is megvoltunk, ezután is megleszünk.



Száz év múlva Juszuf ben Muhammad belga költ? frissen megjelent Szu’úd wa szuqút Úrúba (Európa felemelkedése és bukása) cím? m?vében szellemes bölcsességgel állapítja majd meg, hogy a XXI. században Európában senki sem gondolta, hogy utána nem a XXII. század következik, hanem a XVI. – az iszlám naptár szerint.

…

Európa mai lakóinak egyre növekv? hányadát foglalkoztatja egy kérdés: a kontinens vezet? politikusai miért hagyják, hogy egy másik kultúra elfoglalja országaikat? Az érthetetlen dolgok magyarázatot követelnek, és mert érthet? magyarázat csak nem érkezik, egyre vadabb teóriák keringenek az interneten és a baráti beszélgetésekben. Miel?tt megmosolyognánk ezeket a teóriákat, szögezzük le, hogy természetes és szükségszer? lelki igény kielégítésér?l van szó. Salem régi lakói sem értették a XVIII. században, mit?l szegényedtek el, miközben az újonnan jöttek meggazdagodtak – végül a boszorkányságban lelték meg a magyarázatot. Mert magyarázatnak lennie kell.

Miért történik hát, ami történik? Nézzünk néhány elgondolást.

– Bizonyos er?k – a zsidók – világháborús b?nei miatt fel akarják számolni Németországot, és ebben mint hazaáruló vesz részt a megzsarolt vagy meghülyült Merkel.

– Merkel éppen a behívott muszlimokkal a háta mögött száll szembe a bizonyos – zsidó – er?kkel, és felszabadítja

az ? elnyomásuk alól Németországot.

– Amerika töri el Európa gerincét, hogy egyedül uralkodhassék a világon.

– A Bilderberg-csoport akarja felszámolni a nemzetállamokat, hogy a korlátlan kizsákmányolás utolsó akadályait is elhárítsa.

– Soros György mozgatja a szálakat, hogy a; még több pénzt kereshessen, b; a nemzet nélküli emberiség lázálmát megvalósíthassa, c; a nemzet nélküli emberiség kizsákmányolásával keressen még több pénzt.

Nem kétséges: e teóriák egyt?l egyik salemi boszorkányok. De ha ezek nem jó magyarázatok, akkor miért?

…

A különféle vad teóriák egy dologban valószín?leg nem tévednek: a migránskérdés német kérdés, minden más állam csak másodlagos szerepl?. Ennek egyetlen oka van: Németország és a német gazdaság nagysága. A háttérben meghúzódó problémák korántsem egyedül Németország problémái, de a nyolcvanmilliós ország a földrészünkön olyan mértékben meghatározó, hogy a többiek nem tehetnek mást, mint hogy a németeket követik. (Nagy-Britannia különböz? okokból, els?sorban a gyarmati múlt miatt más eset. Mássága azonban a lényeget nem érinti.)

Az érthetetlennek t?n? jelenség mélyén igazából egyetlen probléma van: a népességfogyás. Korábban már szó volt Herwig Birg bielefeldi professzor 2005-ben magyarul is megjelent kötetér?l (A világ népessége, Corvina, 2005), amelyben a szerz? az általa vezetett Népességkutató és Társadalompolitikai Intézet számításait idézi. Eszerint ahhoz, hogy Németország az akkori, ezredfordulón mért termékenységének (egy n?re 1,4 gyermek jut) állandósulása esetén is meg?rizze lélekszámát, a migráció szaldójának (a be- és a kivándorlók egyenlegének) a XXI. század közepéig évi 500-650 ezerre kellene növekedni.

Err?l van szó. Németországnak az NDK-val együtt mért népessége 1970 óta 78-82 millió között stagnál úgy, hogy az elmúlt hetven évben 12 millió bevándorlót fogadott be! E 12 millió nélkül az állam már rég összeomlott volna. És a korfa folyamatosan romlik, egyre kevesebb aktív keres?nek kell eltartania az államot, benne az egyre több nyugdíjassal.

Németország gazdasága folyamatos, több százezres nagyságrend? bevándorlás nélkül nem tartható fenn, vagy ha fenn is tartható, kizárólag az életszínvonal súlyos visszavágása, a nyugdíjak jelent?s leértékelése, az egészségügyi és oktatási kiadások radikális csökkentése árán.

Ha Németország nem jut évente több százezer bevándorlóhoz, cs?dbe megy. Ez a lényeg, a többi csak a felszín fecsegése. (Ne feledjük: Magyarország gazdasága hozzá van kötve a némethez. Így gondolkodjunk Németország jöv?jér?l.)

Merkelnek tehát a saját országa érdekei fel?l nézve – úgy t?nik – igaza van. Emberekre van szüksége, évente félmillióra, méghozzá életer?s, aktív korú emberekre, akik dolgoznak és adóznak. Minthogy semmi jele a német gyermekvállalási kedv megváltozásának, a betelepülésnek egyszer?en nincs alternatívája. Ha Németország befogadja azt a rengeteg embert, sokat kockáztat. Ha viszont nem fogadja be, már kockáztatni sem lesz módja, mert összeomlik.

Ezt a tényt azonban, ilyen nyers ?szinteséggel egyetlen politikus sem meri a népe szemébe mondani. Megint Herwig Birget idézzük: „Vannak dolgok, amelyek annyira elképzelhetetlenek, hogy az emberek a legszívesebben nem is vesznek róluk tudomást. Ilyen az az el?rejelzés is, amely szerint a németek néhány évtized múlva kisebbségben lesznek Németországban.”

Ezt nem lehet kimondani, mert aki mégis megteszi, biztosan megbukik. Angela Merkel úgy akarja megmenteni a hazáját, hogy azt a haza ne is vegye észre – mert ha észrevenné, még tiltakozna ellene és megakadályozná. Ezért kellenek a liberálisok, az új bolsevikok, a széplelkek és mindenféle baloldali népség, akik ugyan ostobaságokat beszélnek, de ezek az ostobaságok most ostyaként szolgálnak a keser? orvosság bevételéhez.

Azt természetesen Angela Merkel is tudja, hogy Németországban nincs egy fia menekült sem. A menekülti állapot ugyanis az els? útba es? biztonságos országban megsz?nik. Szíriából Törökországba – menekült. A biztonságos

Törökországból a biztonságos Görögországba – migráns. Onnan a biztonságos Macedóniába, onnan a biztonságos Szerbiába, onnan a biztonságos Horvátországba, onnan a biztonságos Szlovéniába, onnan a biztonságos Ausztriába – egyt?l egyig migráns, aki nem valami el?l megy, hanem valami felé. A német, vagy ha nagyon muszáj, a svéd, a dán, a holland jólét felé.

A menekültezés azonban most jól jön Merkelnek. Ennek örve alatt be lehet fogadni a migránsokat, ki lehet pótolni a népességet, meg lehet ?rizni a német gazdaság hatalmas erejét. Ezért aztán Merkel is schöngeistkedik. Humanizmusról beszél meg szolidaritásról, bels? ellenfeleit pedig megpróbálja kifizetni a kvótarendszerrel, hogy a nagylelk? Németország majd másokat is rászorít a nagylelk?ségre.

Közben csöndes, ám annál hatékonyabb diplomáciai offenzíva zajlik, hogy a déli államok, els?sorban Bulgária és Macedónia kezelhet? mérték?re fékezze le a népáradatot. Hogy Németország a maga kerítését a görög–macedón határon építhesse fel, így mentesülve attól, hogy azt be kelljen vallania. Törökország sok-sok pénzt kap azért, hogy a szír menekülteket ott tartsa magánál. Továbbá zajlik annak a médiabeli el?készítése, hogy amikor Németország már megkapta az elegend? bevándorlót, a felesleget haza lehessen küldeni, esetleg át lehessen telepíteni egy másik országba.

Magyarországról nézve mégis nehéz megérteni, hogy Merkel miért nem bukik meg. Pedig a dolog érthet?vé válik, ha két tényez?t számításba veszünk. Az egyik, hogy a németek hetven éve együtt élnek a küls? forrásból történ? népességpótlás gondolatával. Mindjárt a világháború után több millió magyarországi, lengyelországi és csehországi németet l?csöltek rá a porig rombolt országra, majd jöttek a jugoszlávok, jöttek a törökök, közben folyamatosan jöttek mindenféle népek, emigránsok, disszidensek, szerencsétlen éhez?k és nagy mellény? szerencsevadászok. A németek a bevándorláshoz hozzá vannak szokva, most miért lenne idegen nekik?

És még egy fontos adalék. Angela Merkel folyamatosan arról beszél, hogy *„kedves német népem, ti nagylelk? nép vagytok”*… Pedig az ellenkez?jét kellene mondania. Azt, hogy *„kedves német népem, ti önz?k vagytok, és minden bajotok ebb?l az önz?ségb?l ered”*… Az ilyesmit azonban ki hallgatja szívesen? De err?l egy kicsit alább. A német kancellár tehát nem hülyült meg, nem csapott fel hazaárulónak, nem sodródó falevél a viharban, hanem egy nagyon alaposan végiggondolt terv végrehajtója, aki mélyen hisz a maga igazságában. Legföljebb nem bontja ki az igazság minden szálát. De hát ez már a politikusok sajátja.

…

És Merkelnek még sincs igaza. Németországnak az elmúlt hetven évben valóban sikerült integrálnia 12 millió bevándorlót, csakhogy azok több mint fele európai volt, igen nagy részében népi német. És egy pilisvörösvári svábot vagy brassói szászt Németországba integrálni nem olyan nagy kunszt – hogy stílszer?ek legyünk. Németország sokáig ugyanazt az utat járta, amelyet Magyarország ma is jár – hiányzó népességének legalább egy részét az idegenbe került nemzettársak közül tudta pótolni. Ez fájó veszteség a nemzettudat számára, de hatalmas nyereség az anyaország gazdaságának.

Az áttelepülni kész svábok és szászok nagyjából elfogytak, de még ott vannak a kevésbé gazdag európai országok: a lengyelek, a románok, a bolgárok, a magyarok, meg a többi. De ez már a németeknek kevés. F?leg mert nem vendégmunkásokra van szükségük, hanem olyanokra, akik készek németté válni, német gyereket szülni. A törökökkel azonban már baj van. Sok közülük Németországban is makacsul meg akar maradni töröknek, de ez még jól kezelhet?, ezt a problémát a németek régt?l fogva ismerik. Viszont akik most jönnek, azoknak a jöv?beli magatartásáról senki nem tud semmit. Legföljebb sejtéseik lehetnek, azok viszont elég baljóslatúak. És nem a terrorról van itt szó. A terror, noha valós fenyegetés, és minden bizonnyal további életeket követel majd, valójában mellékszál. Európa közútjain egy hétvégén többen halnak meg autóbalesetben, mint ahányan a párizsi vérengzésben életüket veszítették. A terror alkalmas az életmin?ség rontására – félelemben élni rossz, védekezni költséges –, de teljesen alkalmatlan egy állam erejének megtörésére.

Az igazi probléma kett?s természet?, és ebbéli min?ségében mer?ben új. Európa már nagyon sok népet és népáradatot befogadott, de minden eddigi esetben demográfiai ereje teljében tette. Ma azonban az európai kultúrkör lakossága mély, már-már orvosolhatatlannak látszó demográfiai válságban van. Legyünk nagyvonalúak, és adjuk meg neki az 1,4-es reprodukciós hányadost (száz szül?párnak száznegyven gyereke), noha tudjuk, hogy sok országban rosszabb a mutató, és még rosszabb lenne, ha leszámítanánk az utóbbi évtizedek betelepül?it. Legyen az emberölt? harminc év.

Számoljunk. Van 200 szül?korú emberünk, azoknak születik 140 gyereke. Azokból 30 év múlva lesz 140 szül?korú

ember, azoknak lesz 98 gyereke. Majd 60 év múlva 69 gyerek, 90 év múlva pedig már csak 48 – egy évszázad alatt negyedel?dött a népesség!

Erre a folyamatra rétegz?dik rá a tömegessé vált migráció, olyan emberek bevándorlása, akik a demográfiai túltermelés kultúráját hozzák magukkal. Legyünk nagyvonalúak, és ne adjunk nekik csak 2,5-ös reprodukciós hányadost, és nekik is adjuk meg a harmincéves emberölt?t, noha mindnyájan tudjuk, hogy az ? kultúrájukban ez sokkal rövidebb.

Számoljunk. Ma van 200 szül?korú bevándorlónk, azoknak születik 250 gyereke. 30 év múlva lesz 250 szül?korú emberünk, azoknak lesz 312 gyereke. 60 év múlva 390 gyerek, 90 év múlva 488 – egy évszázad alatt ez a népesség megduplázódik.

Más megközelítésben: ilyen reprodukciós arányok mellett, ha a migráció a mai nappal teljesen megsz?nik is, egy mai 90 százalék európai, 10 százalék bevándorló arány száz év alatt 50-50 százalékra módosul, pusztán az eltér? népszaporulat következtében.

…

Rendben van, a történelem soha nem úgy folytatódik, ahogy éppen mutatja magát. Csakhogy itt a viszonylag rövid távú kilátások is hajmereszt?ek. Európának ugyanis van egy nagy gyengesége: az egész társadalomszerkezete a polgárok együttm?ködésére épül. Európa nem attól sikeres, hogy jók a társadalmi játékszabályai, hanem attól, hogy azokat szinte mindenki elfogadja. Ez a rendszer azonban védtelenné válik, ha tömegesen olyanok lépnek be, akik nem ilyen szabályok szerint játszanak.

Egy magyar asszony családtagként élt Teheránban, még a sah idején. Autójával megállt a piros lámpánál. Odaballagott a rend?r: asszonyom, lát itt valahol keresztbe haladó autót? Nem. Akkor ne álljon itt, ne tartsa fel a forgalmat, menjen tovább!

Most olyan százezrek jönnek, akik nem állnak meg a pirosnál, nem is értik, hogy miért kellene megállniuk. Hiszen nem jön keresztbe senki. Dehogy a vallásról van szó! Dehogy a Korán egyes sorairól és azok magyarázatáról. A kultúra az, ami gyökeresen más: ahogy az utcán járnak, ahogy a kanalat fogják, ahogy a férfiak a n?kre néznek és a n?k a férfiakra, ahogy az autót vezetik, ahogy az adott szavukat megtartják vagy nem tartják meg, ahogy a vezet?iket kiválasztják, ahogy a házuk el?tti járdát takarítják, ahogy… ahogy élnek.

Azt hisszük, az újonnan jöttek majd németté, hollanddá, dánná lesznek? Nem kétséges, hogy a többség meg fogja próbálni. Ám senki sem szeret feln?tt korában kultúrát váltani. Senki sem szeret idegenül csetleni-botlani egy másik kultúrában, amelyhez nincs semmi köze. Senki sem szereti levetni a saját önazonosságát, és egy másikat felölteni helyette. Sokan megpróbálják, de boldogtalanságot nyernek vele. Látják ezt a boldogtalanságot a fiaik és az unokáik, és meghozzák a döntést: vissza az ?sök kultúrájába!

Európa pedig toleráns, és mindenkinek megengedi, hogy a saját önazonosságát hordja. Európa tálcán kínálja a párhuzamos társadalmakat, köztük azokat is, amelyek a legkevésbé sem toleránsak. Már meg is kapta, és még sokkal nagyobbakat, er?sebbeket kap hamarosan.

Itt csapja meg az arcunkat a katasztrófa el?szele. Olyan milliókat engedünk be magunk közé, akik Európában is a maguk szír, afgán, pakisztáni életét akarják majd élni – és a mi kultúránk nem engedi meg nekünk, hogy ezt ne engedjük meg nekik. Szabadságot adunk olyan embereknek, akik majd nem akarnak nekünk szabadságot adni. Választójogot adunk olyanoknak, akik majd nem a mi értékeink szerint választanak.

Európát nem a szabadság és a tolerancia tette naggyá, hanem a velük kapcsolatban kivívott konszenzus. Most olyanok jönnek, akiknek ehhez a konszenzushoz semmi közük, egészen más konszenzusokat tartanak mérvadónak. Önpusztító naivitás azt gondolni, hogy ebb?l nem lesznek súlyos konfliktusok.

…

Van még egy téves látszat, amelyet talán érdemes említeni: a liberális megközelítés. Sokak számára úgy t?nik – és a mai politikai liberálisok mind e sokak közé tartoznak –, hogy a migránsprobléma valójában a liberalizmus és a konzervativizmus csatatere. Err?l azonban szó sincs. Az elefánt mellett kocogó kisegér dübörög itt a vashídon – igaz, hogy hatalmas öntudattal, még a tigrist és az oroszlánt is kioktatva a helyes viselkedésr?l.

De ennek már egyre kisebb a jelent?sége. A tét sokkal nagyobb annál, mint hogy korunk liberálisaira lehetne bízni. Nem is bízza senki, csupán felhasználják ?ket, amikor szükségesnek látszik.

…

A történelem nem ismétli önmagát, párhuzamokat mégis kínál. Például a Római Birodalom V. századát. A birodalom nyugati felében az állam vezet?i úgy látták, hogy az adott demográfiai helyzetben az állam – a hadsereg, a földm?ves népesség – nem tartható fenn tovább a népáradás egyes népeinek befogadása nélkül. Valószín?leg alaposan végiggondolták a dolgot, és komoly, megfontolt döntést hoztak: hozzáláttak a gótok integrálásához.

A keleti fél vezet?i más következtetésre jutottak. Meger?sítették a határokat, és noha a küls? népeket zsoldjukba fogadták és felhasználták egymás ellen, a birodalomba nem telepítették be ?ket.

A Nyugatrómai Birodalom elbukott. A Keletrómai Birodalom még ezer évig fennállt.

…

Volt, ami volt. De most mi a megoldás?

A válasz zavarba ejt?en egyszer?: elég gyerek.

Ha van gyerek, van jöv?. Ha nincs, ha az európai kultúrkör lakossága belátható id?n belül nem nyeri vissza a reprodukciós képességét, akkor viszont minden er?lködés felesleges. Az ember, még ha hajlamos is err?l megfeledkezni, biológiai lény, és a biológia vastörvényei rá is érvényesek. Ezek közül pedig az egyik legfontosabb, hogy az a populáció, amelyik nem képes önmagát reprodukálni, kihal, átadja a helyét egy másik populációnak. Ez nem jó vagy rossz, nincs morális tartalma, puszta természeti tény.

És itt érjük tetten Angela Merkel árulását, amelyet az igazság ki nem mondásával követ el. Elhallgatja azt a tényt, ami önmagával azonosnak menthetné meg Németországot, és egész Európát. Elhallgatja, hogy a demográfiai krízis egyetlen oka az önzés kultúrájának eluralkodása, a szükséges és elégséges megoldás pedig az önzés legy?zése. Hogy ezt gyávaságból teszi, konformizmusból, saját hatalmát féltve vagy politikusi rövidlátóként, igazából egyre megy. A legcsekélyebb mértékben sem mentség a számára, hogy az önzés ma már egyre kifinomultabb álarcot visel, önmegvalósításnak, az egyén szabadságának, korlátok nélküliségnek, LMBTQ-nak és még ki tudja, mi mindennek nevezi magát.

Enyhít? körülmény, a személyes kudarcból menekülni törekvés, ha Merkelnek azért nincs gyereke, mert nem lehet. De ha ez a saját választása, akkor még teljesebb, személyes is az árulás. Amit természetesen nem egyedül követ el. Kell hozzá a pénzt?ke pusztító mohósága, az újbolsevikok önhitt, világmegforgató ambíciója, a lagymatag széplelk?ség, a másságkultusz nárcizmusa, a g?gös értéknélküliség, a szolidaritásnak hazudott önfényezés, a szabadságnak hazudott gyökértelenség, mindaz a torzulás, amivé az egykor tiszteletre méltó liberalizmus mára feslett. De ez sem mentség.

Angela Merkel a maga gyereknélküliségében Európa válságának szimbóluma: tehetséges, okos, sikeres, hatalmas – és jöv? nélküli.

Európát egyetlen fejlemény mentheti meg: ha visszanyeri a reprodukciós képességét, ha elég gyerek születik. 2015-t?l, a migránsválság formáját ölt? gátszakadástól kezdve Európában ez lesz minden közéleti teljesítmény próbaköve: az a politikus és politikai közösség, aki és amely a demográfiai zuhanást le tudja fékezni és belátható id?n belül meg tudja állítani, híven szolgálja a hazáját. Aki erre nem képes, tehet bármit, a jelen formájában elveszejti azt.

A következ? két-három év megmutatja, hogy Európa polgárai képesek lesznek-e megtalálni és hatalomba emelni ezeket a politikusokat. Ha valaha igaz volt, hogy minden szavazat számít, most valóban az. Korszakhatáron vagyunk, és értékes európai örökségünk, hogy szavazatainkkal dönthetünk a jöv?r?l. Ma még dönthetünk. De ha rosszul döntünk, holnap már mások döntenek rólunk.

Bencsik Gábor - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló